

Иван Вазов

Долината над манастира

Долино райска, тихи кът щастливи!
От много векове са твои гости
тълпи поклонници благочестиви,
смирени иноци и пратя прости;

от векове покоя ти събужда
клепалний звън, що вика на молитва;
тъга и радост светска теб е чужда,
и врявата на жизнената битва.

А твойте самотий са тъй омайни,
и тук фантазията тъй се дразни!
И хрумва ми с богини, с нимфи тайни,
с любовни, поетически съблазни

да те населя – тишина ти свята,
да стресна на русалките с игрите...
Ала свети Иван от канарата
се муси, прави знакове сърдити.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4333>]